

ЕКОНОМІЗАЦІЯ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ: ДОСВІД США

Вікторія Мацука,

доцентка, Маріупольський державний університет

Сьогодні, з економічної точки зору, культурний сектор є одним з найбільш швидкозростаючих секторів світової економіки (Girard and Nijkamp, 2009). Відродження історичних міст і збереження культурної спадщини та її активів потребують технічних і фінансових ресурсів від державних і місцевих органів влади (Мацука, 2016, с. 44). Економізацію культурної спадщини можна розглядати через аналіз національних моделей. Вивчимо досвід США, щодо національної моделі економізації культурної спадщини.

На наш погляд, найзначнішим досягненням національної політики США в галузі культурної спадщини є розробка чіткої стратегії на федеральному та регіональному рівнях (McKercher and Cros, 2002, p.15). У спільному проекті Національного фонду мистецтв та Національного фонду охорони пам'яток історії США йдеться про основні засади державної політики у сфері збереження та економічної інтеграції культурної

спадщини: нерозривний зв'язок збереження культурної спадщини та її економізації у вигляді туризму; інвестиції є найважливішим чинником у реалізації політики у сфері економізації об'єктів культурної спадщини; наявність зобов'язань суб'єктів сектору культурної спадщини та їхнє повне своєчасне виконання забезпечується розвинутою системою нормативного регулювання; значущість висококваліфікованих фахівців та менеджерів забезпечується інтеграцією традицій управління бізнесом у культуру, а також залученням експертів з усього світу, особливо з країн ЄС.

Регіональний рівень представлений комплексними програмами збереження та економізації культурної спадщини в кожному штаті, який має дані ресурси (Арізона – програма «Гранд-Каньйон: земельна спадщина»; Колорадо – програма «Відпочинок у Колорадо: збереження руїн Пуебло»; Канзас – програма «Сільський туризм у Канзасі»; Нью-Йорк – програма «Будівництво мостів до успіху: морський шлях у Нью-Йорк»; Вашингтон – програма «Культура, коридори та автомобілі: тури у спадок штату Вашингтон» та багато інших.

Головним завданням у програмах туризму з об'єктів культурної спадщини є забезпечення того,

щоб розвиток туризму не руйнував тих цінних якостей спадщини, які залучають відвідувачів (Литовченко, 2013, с. 143).

Отже, узагальнення досвіду США в охороні культурної спадщини дає нам зрозуміти, що культурна спадщина має найвищий потенціал за всю історію суспільного розвитку, тому стає все більш необхідним її зберігати та ефективно використовувати.

Ключові слова: *cultural heritage, historical monuments, tourism, business, economization, investments*

Бібліографічний список:

Литовченко, В.В., 2013. Стратегія міжнародного співробітництва у сфері збереження культурної спадщини ЮНЕСКО. Науковий вісник Ужгородського університету. Сер.: Історія, [online] 1, с.103-112. Доступно: <http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvuuist_2013_1_17> [Дата звернення 1 Вересень 2023].

Мацука, В.М., 2016. Investment provision of cultural tourism based on the values of world heritage. Електронне наукове видання «Глобальні та національні проблеми економіки», [online] 9, с. 42-47. Доступно: <<http://global-national.in.ua/archive/9-2016/10.pdf>> [Дата звернення 1 Вересень 2023].

Girard, L.F. and Nijkamp, P., 2009. Cultural Tourism and Sustainable Local Development. Ashgate.

McKercher, B. and du Cros, H., 2002. Cultural Tourism: The Partnership between Tourism and Cultural Heritage Management. The Haworth Hospitality Press, pp..14-16.